

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *György István*

Cím: _____

Negyvenkét év a 60 éves áruház pultja mögött

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. fűz.)

(Oldal)

Osztályozás

92

Agonács Alajosné
'1959'

Személy

Helyszám

Népszabadság
1959. I. 13.

Pontosan 60 esztendővel ezelőtt alapította Guttman J. és társa a Rákóczi úti üzletet, amely azóta áruházzá terebélyesedett, s jelenleg Verseny Áruház néven ismeretes. S ha nincs is olyan alkalmazott, aki hatvan év óta szakadatlanul ott dolgozik, van egy eladó, aki 42 éve jár reggelenként a Rákóczi útra: Agonács Alajosné. Hadd szóljak a 60 esztendő áruház évfordulóján az ő 42 éves szolgálatáról.

Negyvenkét éve...

— A szüleim parasztgazdák voltak, tönkrementek, elárverezték őket... akkor kerültem Pestre, a Guttman-céghez. Tizennyolc éves voltam...

— Kik voltak a vevők?

— Voltak nagyon előkelő vevők, például Augusztia főhercegasszony, Wolfner bárónő, Fiath bárónő, Vida Jenőék — főleg az úgynevezett libériaosztályon vásároltak. Ugyanis ott árusították az egyenruhát a parádés-kocsisoknak, az urasági inasoknak, a szobalányoknak. Az előkelesség érkezését előre jelezték és a főnökség ilyenkor feketébe, zsa-

kettba vágta magát, ünnepélyesen fogadták őket. Igen, sok ilyen vevők volt...

— És most?

Agonácsné félreérti a kérdést. Én a mostani vevőkről kérdeztem, de ő másra válaszol.

— Most? Az igazgatónkat csak egyszer láttam feketében. Amikor a 40 esztendő szolgálati jubileumom volt, s nyugdíjba mentem... Ő adta át nekem a belkereskedelem kiváló dolgozója kitüntetését és a csokor virágot... Valaha csak a cég kapott kitüntetését: „Császári és királyi udvari szállító.” Amikor most megkaptam a kitüntetését, nagyon elrészékenyültem, s csak annyit tudtam mondani:

— Felajánlom, hogy ezentúl is bejárom, havonként 48 órára.

— Ne te ajánld fel — mondta az igazgatóm —, mi akarunk erre térni.

Megkérem, meséljen még ifjúkori emlékeiből.

— Aki nem volt elég alázatos,

azt azonnal menesztették. De erre ritkán került sor, mert az emberek féltették a kenyerüket. Iratlan törvény volt: „A jólöltözött nagyságos vevőt mindenesetre léptesd elő méltóságosnak, hogy a jövőben állandó vevő legyen!” A második parancs így hangzott: „Csak akkor válaszolj, ha kérdeznék.”

— És most?

— Kérem, mi még az árurendelésbe is beleszólunk. A vevővel való kapcsolat pedig? 1955-ben Hámorban nyaraltam, ahová az iskolaigazgató hívott meg, aki nek sokszor szolgáltam tanácsal, hogy mit vásároljon. Baráti viszony alakult ki közöttünk.

(Agonácsné leveleket mutat: Debrecenből, Bács megyéből, Újpestről: a vevők kérik, hogy küldjön számukra az áruház ruhát, szövetet, inget — Agonácsnéra bízák a választást.)

— Azelőtt is küldtek vidékre árut?

— Hogyne. Például Eszterházy

Móriczéknek. Nem, nem az ő saját használatukra, azt a Belvárosban vásárolták meg. Mi a legolcsóbb, eladhatatlan, elfekvő holmit küldtük nekik, amit azután ők a cseleldségnek juttattak.

— A legszebb emléke?

— Van egy újpesti házaspár, negyven éve vásárolnak nálam. Akkor még nagyon fiatalok voltak, gyerekember-házaspár, s csak ritka vendégek, akik a legolcsóbb árut keresték. A férj — munkás volt — nyilván keveset keresett. Most a legdrágább, a legszebb holmit vásárolják, úgy jönnek hozzám, mint meghitt tanácsadójukhoz.

— Mi a férjemmel most már szépen megélnénk kettőnk felémelt nyugdíjából is. Nem a pénz miatt járok be az áruházba... Higgyc el: belepustulnék, vagy legalábbis belebetegednék, ha nem járhatnék be ide többé dolgozni!

Elhisszük Agonácsnének.

György István